

Datum van inontvangstneming : 01/08/2023

Zaak C-389/23

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

27 juni 2023

Verwijzende rechter:

Amtsgericht Wedding (Duitsland)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

19 mei 2023

Verzoekende partij:

Bulgarfrukt – Fruchthandels GmbH

Verwerende partij:

Oranzherii Gimel II EOOD

Beschikking

In het geding tussen

Bulgarfrukt – Fruchthandels GmbH, [omissis] 81373 München

– verzoekster –

[omissis]

en

Oranzherii Gimel II EOOD, [omissis] 1839 Sofia, Bulgarije

– verweerster –

[omissis]

heeft het Amtsgericht Wedding (rechter in eerste aanleg, Wedding, Berlijn, Duitsland) [omissis] op 19 mei 2023 besloten als volgt:

I.

De behandeling van de zaak wordt geschorst.

II.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie wordt overeenkomstig artikel 267 VWEU verzocht om een prejudiciële beslissing over de volgende vragen betreffende de uitlegging van het gemeenschapsrecht:

- 1) Moeten verordening (EG) nr. 1393/2007 van het Europees Parlement en de Raad van 13 november 2007 inzake de betekening en de kennisgeving in de lidstaten van gerechtelijke en buitengerechtelijke stukken in burgerlijke of in handelszaken („de betekening en de kennisgeving van stukken”), en tot intrekking van verordening (EG) nr. 1348/2000 van de Raad, en verordening (EG) nr. 1896/2006 van het Europees Parlement en de Raad van 12 december 2006 tot invoering van een Europese betalingsbevelprocedure aldus worden uitgelegd dat zij zich verzetten tegen een nationale wettelijke regeling op grond waarvan de rechter een Europees betalingsbevel nietig moet verklaren naar aanleiding van een ingesteld rechtsmiddel indien dat betalingsbevel niet of niet rechtsgeldig aan de verweerder betekend of ter kennis gebracht is?
- 2) Ingeval de eerste prejudiciële vraag bevestigend wordt beantwoord, moeten de bovengenoemde verordeningen dan aldus worden uitgelegd dat zij zich verzetten tegen een nationale wettelijke regeling op grond waarvan de gedwongen tenuitvoerlegging van het Europees betalingsbevel niet-toelaatbaar moet worden verklaard wanneer het betalingsbevel niet of niet rechtsgeldig aan de verweerder betekend of ter kennis gebracht is?
- 3) Ingeval de eerste prejudiciële vraag bevestigend wordt beantwoord, moet verordening nr. 1896/2006 dan aldus worden uitgelegd dat een verweerder die kennis draagt van de uitvaardiging van een Europees betalingsbevel, maar aan wie dit bevel nog niet of niet rechtsgeldig betekend of ter kennis is gebracht, tegen dat bevel nog geen rechtsgeldig verweerschrift kan indienen?

Motivering

I.

Op verzoek van de in Duitsland gevestigde verzoekster heeft het Amtsgericht Wedding als voor het Europees betalingsbevel bevoegde rechter in Duitsland op 24 april 2019 krachtens verordening nr. 1896/2006 een Europees betalingsbevel uitgevaardigd tegen de in Bulgarije gevestigde verweerster. De betekening of kennisgeving is krachtens verordening nr. 1393/2007 verricht via de Bulgaarse autoriteiten. De Bulgaarse ontvangende instantie heeft vervolgens verklaard dat de betekening of kennisgeving op 26 juli 2019 had plaatsgevonden. Uit het in artikel 10, lid 1, van verordening nr. 1393/2007 bedoelde certificaat bleek echter niet dat dit was gebeurd via afgifte aan een persoon, langs elektronische weg, door

bezorging in een brievenbus of in enige andere vorm van neerlegging. Integendeel, volgens punt 12.2.1.3 van dat formulier was de betekening of kennisgeving op andere wijze geschied. De nadere informatie hierbij was gesteld in het Bulgaars: (vrij vertaald) „Artikel 50, lid 2, GPK (Bulgaars wetboek van burgerlijke rechtsvordering): De persoon heeft het adres verlaten en zijn adres is niet ingeschreven in het register. De stukken [...] worden geacht rechtsgeldig te zijn betekend of ter kennis gebracht.” In de veronderstelling dat de betekening of kennisgeving rechtsgeldig was geschied, heeft de voor het Europees betalingsbevel bevoegde rechter in Duitsland op 24 april 2020 de in artikel 18, lid 1, van verordening nr. 1896/2006 bedoelde uitvoerbaarverklaring afgegeven.

Bij faxbericht van 1 maart 2021 heeft verweerster een verweerschrift ingediend tegen het betalingsbevel en subsidiair verzocht om „herstel in de vorige toestand”. In dit verband heeft zij, samen met een verklaring op erewoord, ten gronde aangevoerd dat zij pas op 24 februari 2021 in het kader van executiemaatregelen van het Europees betalingsbevel had vernomen. Na door de rechter te zijn gewezen op de toegelaten rechtsmiddelen heeft zij bij akte van 25 maart 2021 gepreciseerd dat zij de exceptie van niet- of niet-regelmatige betekening of kennisgeving krachtens § 1092a ZPO (Duits wetboek van burgerlijke rechtsvordering) wilde opwerpen.

II.

In casu voert verweerster aan dat het Europees betalingsbevel niet aan haar is betekend of ter kennis gebracht.

In alle gevallen vereist een verzoek tot heroverweging op grond van artikel 20 van verordening nr. 1896/2006 dat een geldige betekening of kennisgeving heeft plaatsgevonden, dat de in artikel 16, lid 2, van verordening nr. 1896/2006 bedoelde termijn voor de indiening van een verweerschrift is ingegaan en dat niet tijdig een verweerschrift is ingediend. Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: „Hof”) heeft op verwijzing van de rechtsprekende rechter in zijn arresten van 4 september 2014, *eco cosmetics* en *Raiffeisenbank St. Georgen*, C-119/13 en C-120/13, geoordeeld dat de in artikel 20 van verordening nr. 1896/2006 bedoelde heroverwegingsprocedure van het Europees betalingsbevel niet analoog van toepassing is, wanneer blijkt dat een Europees betalingsbevel niet overeenkomstig de minimumnormen van de artikelen 13 tot en met 15 van deze verordening is betekend of ter kennis gebracht. Het Hof heeft daarbij ook geoordeeld dat indien een dergelijke onregelmatigheid pas aan het licht komt nadat het Europese betalingsbevel uitvoerbaar is verklaard, de verweerder in staat moet worden gesteld om op te komen tegen die onregelmatigheid, en, indien hij in het gelijk wordt gesteld, dit moet leiden tot de ongeldigheid van de uitvoerbaarverklaring. Bij ontstentenis van een Unierechtelijk rechtsmiddel moet deze rechtsbescherming in het kader van de nationale regelgeving worden gewaarborgd.

[omissis][overwegingen betreffende de vroegere rechtssituatie, die in casu niet relevant is]

Later heeft de Duitse wetgever met § 1092a ZPO een nationale regeling voor een rechtsmiddel in een bijzonder geval ingevoerd. Deze bepaling luidt:

Rechtsmiddel ingeval het Europees betalingsbevel niet of niet naar behoren is betekend of ter kennis gebracht

(1) De verweerder kan verzoeken om intrekking van het Europees betalingsbevel indien het Europees betalingsbevel:

1. niet aan hem betekend of ter kennis gebracht is, of
2. betekend of ter kennis gebracht is op een wijze die niet in overeenstemming is met de voorschriften van de artikelen 13 tot en met 15 van verordening (EG) nr. 1896/2006.

Het verzoek moet worden ingediend binnen een maand na de datum waarop verweerder kennis droeg of had kunnen dragen van de uitvaardiging van het Europees betalingsbevel of de gebrekkige betekening of kennisgeving ervan. Indien de rechter het verzoek om een van de in de eerst volzin genoemde redenen toewijst, wordt het Europees betalingsbevel nietig verklaard.

(2) Indien de rechter bij de indiening van het in lid 1, eerste volzin, bedoelde verzoek het Europees betalingsbevel reeds overeenkomstig artikel 18 van verordening (EG) nr. 1896/2006 uitvoerbaar heeft verklaard en het verzoek nu toewijst, verklaart hij de gedwongen tenuitvoerlegging van het betalingsbevel niet-toelaatbaar. Lid 1, derde volzin, is van overeenkomstige toepassing.

(3) De beslissing wordt genomen bij besluit. Het besluit kan niet worden bestreden. § 1092, leden 2 tot en met 4, is van overeenkomstige toepassing.

III.

Eerste prejudiciële vraag:

- 1 Naar de opvatting van de verwijzende rechter is het Europees betalingsbevel niet rechtsgeldig betekend of ter kennis gebracht. De Bulgaarse ontvangende instantie heeft in het certificaat van betekening of kennisgeving weliswaar een rechtsgeldige betekening of kennisgeving aangenomen, maar uit de inhoud van de nadere verklaring blijkt zulks, na vertaling, volgens het Unierecht niet. De ontvangende instantie heeft daarin juist aangegeven dat verweester het opgegeven adres reeds had verlaten, maar er op grond van de nog bestaande inschrijvingen in het handelsregister van een effectieve betekening of kennisgeving werd uitgegaan. De ontvangende instantie heeft de betekening of kennisgeving derhalve uitsluitend aangenomen op basis van een (kennelijk) vanuit het Bulgaarse nationale recht voortvloeiende wettelijke fictie. Daarmee is duidelijk niet voldaan aan de strengere minimumvoorwaarden voor een geldige betekening of kennisgeving, krachtens artikel 12, lid 5, en de artikelen 13-15 van verordening nr. 1869/2006, welke, anders dan mogelijk het Bulgaarse nationale

recht, niet voorzien in een fictie van betekening of kennisgeving enkel op grond van inschrijvingen in het handelsregister.

- 2 Om te beginnen wenst de verwijzende rechter te benadrukken dat volgens hem de regeling van § 1092a ZPO in beginsel ook vanuit het oogpunt van het Unierecht problematisch is, omdat het rechtsmiddel is gebonden aan een termijn en deze ingaat wanneer de verweerder enkel op de hoogte is van de uitvaardiging van het betalingsbevel of de gebrekkige betekening of kennisgeving ervan, zonder dat hij per se al hierover hoeft te beschikken of zelfs maar hoeft te weten bij welke rechter of onder welk zaaknummer hij een rechtsmiddel zou kunnen instellen. Sterker nog, de termijn gaat al in wanneer de verweerder van het bestaan van het betalingsbevel had kunnen weten, dus wanneer zijn onwetendheid berust op niet meer dan lichte nalatigheid.

Maar omdat dit aspect niet relevant is voor de beslechting van het geding, gaat de verwijzende rechter in het onderhavige verzoek hieraan voorbij. Verweester heeft aangevoerd en aannemelijk gemaakt dat zij pas op 24 februari 2021 wist van het betalingsbevel. Niet pas haar akte van 25 maart 2021, waarmee zij uitdrukkelijk rechtsmiddel krachtens § 1092a ZPO heeft ingesteld, maar reeds haar akte van 1 maart 2021 (verweerschrift en „verzoek tot herstel in de vorige toestand”) moest worden uitgelegd als rechtsmiddel in de zin van § 1092a ZPO. Ter motivering heeft zij zich immers inhoudelijk uitsluitend op niet-betekening of -kennisgeving beroepen. De akte van 1 maart 2021 was ingediend binnen de termijn van § 1092a, lid 1, tweede zin, ZPO, zodat de vraag of de bepaling ook wegens termijnoverschrijding niet van toepassing is, in casu niet doorslaggevend kan zijn.

- 3 Doorslaggevend is daarentegen de vraag welk rechtsgevolg de rechter moet uitspreken.

In de arresten *eco cosmetics* en *Raiffeisenbank St. Georgen* heeft het Hof geoordeeld dat een nationaal rechtsmiddel waarmee de verweerder met succes aanvoert dat het Europees betalingsbevel hem niet of niet rechtsgeldig is betekend of ter kennis gebracht, moet leiden tot ongeldigheid van de uitvoerbaarverklaring. Het is juist dat de verwijzende rechter dit enkel opvat als een minimumvoorschrift dat een afwijkende nationale regeling niet in het algemeen uitsluit. Hij betwijfelt echter of de daarna in het leven geroepen Duitse regeling, die duidelijk strenger is dan de uitspraak van het Hof, kan worden gehandhaafd. Overeenkomstig § 1092a, lid 1, derde volzin, ZPO moet de rechter een Europees betalingsbevel dat helemaal niet of niet rechtsgeldig is betekend of ter kennis gebracht, op verzoek van de verweerder nietig verklaren.

a. Volgens de verwijzende rechter is § 1092a, lid 1, ZPO in strijd met de bepalingen van verordening nr. 1896/2006, met name de artikelen 16 en 17 ervan. § 1092a, lid 1, ZPO, ziet op het geval dat het Europees betalingsbevel nog helemaal niet of niet rechtsgeldig is betekend of ter kennis gebracht, dat wil zeggen op een situatie waarin de termijn voor de indiening van een verweerschrift nog helemaal niet is ingegaan. Denkelijk bestaat er in het algemeen geen

rechtsbeschermingsbehoefte voor het in het leven roepen van een specifiek rechtsmiddel waarmee een verweerder zich tegen een Europees betalingsbevel kan verzetten, indien er voor hem nog helemaal geen verweertermijn is ingegaan. Naar de mening van de verwijzende rechter betekent dit tevens een schending van de bepalingen van verordening nr. 1896/2006. Hierin wordt immers als enige rechtsmiddel tegen het Europees betalingsbevel het verweerschrift als bedoeld in artikel 16 genoemd, met wederom als gevolg dat de procedure voor de bevoegde rechters van de lidstaat van oorsprong wordt voortgezet, zoals bepaald in artikel 17. § 1092a, lid 1, ZPO bepaalt daarentegen dat de verweerder al veel eerder een ander rechtsmiddel dan het verweerschrift kan instellen, waarmee hij dan bovendien kan bewerkstelligen dat het Europees betalingsbevel ten enenmale nietig wordt verklaard. Daarmee kan de verweerder dus de instructie van de zaak voor een rechter in de zin van artikel 17 finaal beletten. De verwijzende rechter is dan ook van oordeel dat deze regeling in strijd is met het primaat van het Europees recht.

b. Ook heeft de verwijzende rechter bedenkingen tegen de bepalingen in § 1092a, lid 1, ZPO, omdat de vraag of het Europees betalingsbevel nietig wordt verklaard dan wel of er een procedure op tegenspraak wordt gevoerd, zoals bepaald in artikel 17 van verordening nr. 1896/2006, uiteindelijk zou afhangen van toevalligheden: indien de voor het Europees betalingsbevel bevoegde rechter vanzelf vaststelt dat het Europees betalingsbevel nog in het geheel niet of niet rechtsgeldig is betekend of ter kennis gebracht, gaat hij (vanzelfsprekend) uit zichzelf over tot een nieuwe betekening of kennisgeving, die weer kan leiden tot de verdere rechtsgevolgen van de artikelen 16 en 17 van de verordening, of, indien geen verweerschrift wordt ingediend, tot een definitief betalingsbevel. Indien daarentegen de verweerder in een dergelijke situatie reeds toevallig (bijvoorbeeld doordat de betekening of kennisgeving is geadresseerd aan een verkeerde persoon en deze de verweerder op de hoogte heeft gesteld, of indien de betekening of kennisgeving niet vergezeld gaat van een vereiste vertaling) weet krijgt van de uitvaardiging van een Europees betalingsbevel en het in § 1092a ZPO bedoelde rechtsmiddel instelt, zou het betalingsbevel als zodanig door de rechter volledig terzijde moeten worden geschoven en de procedure ten gunste van de verweerder definitief moeten worden beëindigd. Indien het echter enkel van het toeval afhangt of de rechter zelf oordeelt dat er geen betekening of kennisgeving heeft plaatsgevonden en het betalingsbevel dus nietig wordt verklaard dan wel of er daarentegen een procedure op tegenspraak volgt, is er in de ogen van de verwijzende rechter sprake van objectief niet gerechtvaardigde ongelijke rechtsgevolgen.

c. Blijkens overweging 9 van verordening nr. 1896/2006 heeft deze tot doel de mogelijkheid om civiele vorderingen over grenzen heen te doen gelden of beslechten te vereenvoudigen en te versnellen. Volgens de overwegingen 1 en 2 van de verordening beoogt de verordening de goede werking van de interne markt te bevorderen door hinderpalen voor de goede werking van burgerrechtelijke procedures af te schaffen. De verwijzende rechter heeft ook reden tot zorg dat het in § 1092a ZPO bedoelde rechtsmiddel ook in de weg kan staan aan de nuttige

werking van de verordening om deze doelstellingen te bereiken. Wanneer een schuldeiser immers voor de keuze staat of hij zijn rechten wil doen gelden in het kader van een normale vorderingsprocedure of in een Europese betalingsbevelprocedure, zal hij, indien § 1092a ZPO blijft gelden, ook rekening moeten houden met het risico dat het betalingsbevel, ook al is het nog niet eens met rechtsgevolgen ten aanzien van de verweerder in werking getreden, reeds definitief terzijde kan worden geschoven. Dit zou er niet alleen toe leiden dat de verzoeker opgezadeld wordt met de kosten van de Europese betalingsbevelprocedure, maar ook dat hij zijn rechten moet doen gelden in het kader van een nieuwe procedure met mogelijk aanzienlijke vertraging. Al naargelang de situatie kan de verzoeker dan zelfs volledig worden afgehouden van de uitoefening van zijn rechten, namelijk wanneer op het tijdstip waarop een nieuwe procedure wordt ingeleid reeds verjaring is ingetreden. De regeling van § 1092a ZPO kan er dus in voorkomend geval toe leiden dat slechts zelden gebruik wordt gemaakt van de mogelijkheid om recht te halen via de Europese betalingsbevelprocedure.

d. De verwijzende rechter vindt voor zijn bezorgdheid over § 1092a ZPO ook steun in de rechtspraak van het Hof tot dusver. Het Hof heeft in zijn arrest van 2 maart 2017, Henderson, C-354/15, geoordeeld dat het ontbreken van het in bijlage II bij verordening nr. 1393/2007 bedoelde modelformulier niet leidt tot nietigheid van de gehele eerdere betekening of kennisgeving, maar enkel tot gevolg kan hebben dat de rechter het gebrek moet verhelpen. In zijn arrest van 6 september 2018, [!], Catlin Europe SE, C-21/17, heeft het Hof geoordeeld dat dit beginsel ook van toepassing is op betekeningen en kennisgevingen in het kader van de Europese betalingsbevelprocedure. Indien niet reeds de betekening of kennisgeving wegens problemen bij de uitvoering ervan ten enenmale nietig hoeft te zijn, lijkt een dergelijk rechtsgevolg a fortiori te moeten worden uitgesloten voor het te betekenen of ter kennis te brengen schriftstuk in zijn geheel. Ook lijkt in die zin te moeten worden begrepen dat het Hof in het arrest Catlin Europe SE (punt 49) ook heeft verklaard dat een gebrekkige betekening evenmin tot nietigheid van het te betekenen of ter kennis te brengen stuk mag leiden.

Voor de door verwijzende rechter geuite bedenkingen tegen de regeling van § 1092a ZPO lijkt ook te spreken dat de recentere verordening (EU) nr. 2020/1784 van het Europees Parlement en de Raad van 25 november 2020 inzake de betekening en de kennisgeving in de lidstaten van gerechtelijke en buitengerechtelijke stukken in burgerlijke of in handelszaken thans in artikel 12, leden 5 en 6, voorziet in regulariseringsregels in geval van gebrekkige betekening of kennisgeving, maar niet in de nietigheid van de betekening of kennisgeving in haar geheel of, zoals in casu, van de gehele te betekenen of ter kennis te brengen titel.

IV.

Tweede prejudiciële vraag:

Wanneer, zoals in casu, de rechter reeds een uitvoerbaarverklaring voor het Europees betalingsbevel heeft afgegeven, bepaalt § 1092a, lid 2, ZPO dat de rechter bovendien ook de gedwongen tenuitvoerlegging van het betalingsbevel niet-toelaatbaar verklaart.

Voor zover het Hof in het kader van de eerste prejudiciële vraag van oordeel is dat een regeling als die van § 1092a, lid 1, ZPO onverenigbaar is met het gemeenschapsrecht, komt – in geval van rechtstreekse toepassing – ook de regeling van § 1092a, lid 2, ZPO te vervallen. Deze veronderstelt immers dat de rechter het verzoek overeenkomstig lid 1 heeft toegewezen en schrijft – op zich consequent, ook al heeft dit in voorkomend geval slechts een declaratoire functie – voor dat de gedwongen tenuitvoerlegging van het betalingsbevel niet-toelaatbaar moet worden verklaard.

Voor het geval het Hof tot de conclusie komt dat § 1092a, lid 1, ZPO niet van toepassing is, vraagt de verwijzende rechter zich echter af of in het kader van het nationale rechtsmiddel naar analogie van § 1092a, lid 2, ZPO – op zichzelf beschouwd – uitgesproken zou kunnen worden dat de gedwongen tenuitvoerlegging van het betalingsbevel niet-toelaatbaar wordt verklaard. Maar ook op dit punt bestaan er dezerzijds twijfels. In de arresten *eco cosmetics* en *Raiffeisenbank St. Georgen* heeft het Hof enkel verklaard dat de rechterlijke beslissing tot ongeldigheid van de uitvoerbaarverklaring moest leiden. Indien de rechter daarentegen naar analogie van § 1092a, lid 2, ZPO zou oordelen dat de gedwongen tenuitvoerlegging van het betalingsbevel niet-toelaatbaar is, zou dit zich naar de formulering blijvend tegen een tenuitvoerlegging verzetten, terwijl situaties denkbaar zijn waarin, nadat alsnog een geldige betekening of kennisgeving heeft plaatsgevonden, sprake is van een dan uitvoerbaar Europees betalingsbevel.

V.

Derde prejudiciële vraag:

In de zaken *Henderson en Catlin Europe SE* heeft het Hof geoordeeld dat indien een betekening of kennisgeving ongeldig blijkt te zijn, de rechter deze, of de ontbrekende delen ervan, moet herstellen.

In het onderhavige geval was de betekening of kennisgeving van het Europees betalingsbevel van 26 juli 2019, zoals aangegeven, in de ogen van de verwijzende rechter niet rechtsgeldig. Verweerder heeft bij brief van 1 maart 2021 naast het door de verwijzende rechter als verzoek krachtens § 1092a ZPO uitgelegde rechtsmiddel ook een verweerschrift tegen het Europees betalingsbevel ingediend. Op die datum was de termijn voor de indiening van een verweerschrift nog niet ingegaan. De rechter heeft het betalingsbevel nadien echter niet nogmaals formeel aan verweerster betekend of ter kennis gebracht, aangezien zij op grond van de tenuitvoerleggingsprocedure reeds hiervan op de hoogte was. Met zijn derde prejudiciële vraag wenst de verwijzende rechter te vernemen of een verweerder

reeds rechtsgeldig een verweerschrift kan indienen tegen een bestaand Europees betalingsbevel, voordat dit in elk opzicht rechtsgeldig aan hem is betekend of ter kennis gebracht.

De verwijzende rechter acht op dit punt verduidelijking geboden, aangezien het Hof in de arresten *eco cosmetics* en *Raiffeisenbank St. Georgen* (punt 42) heeft geoordeeld dat „de verweerprocedure van de artikelen 16 en 17 van verordening nr. 1896/2006 in omstandigheden als die van het hoofdgeding niet mag worden toegepast”. Het Hof heeft verder gesteld (punt 49): „Gelet op een en ander moet op de eerste vraag worden geantwoord dat verordening nr. 1896/2006 aldus moet worden uitgelegd dat de in de artikelen 16 tot en met 20 van deze verordening bedoelde procedures niet van toepassing zijn wanneer blijkt dat een Europees betalingsbevel niet overeenkomstig de minimumnormen van de artikelen 13 tot en met 15 van deze verordening is betekend of ter kennis gebracht.”

In een deel van de Duitse rechtsliteratuur wordt uit deze bewoordingen afgeleid dat het Hof daarmee ook heeft willen zeggen dat een verweerder aan wie het betalingsbevel nog niet rechtsgeldig is betekend of ter kennis gebracht, ook nog niet uit voorzorg binnen de termijn daartegen een verweerschrift kan indienen, ook al is hij op de hoogte van het bestaan van dat betalingsbevel.

Indien het Hof, zoals deels is begrepen, het recht van de verweerder om een verweerschrift in te dienen op dat moment wilde uitsluiten, ziet de verwijzende rechter de procedurele rechten van de respectieve verweerder evenwel dusdanig beknot dat de rechtsbescherming waarin verordening nr. 1896/2006, onder andere in artikel 16, voorziet, aanzienlijk wordt beperkt. Zo zou een verweerder aan wie een Europees betalingsbevel zonder de vereiste vertaling betekend of ter kennis gebracht is, maar die uit voorzorg reeds een verweerschrift indient, doordat de vertaling achteraf nog (zoals bepaald in de arresten *Henderson en Catlin* Europe SE) aan hem betekend of ter kennis gebracht wordt, zonder dat hij – in de veronderstelling zulks reeds te hebben gedaan – nogmaals een verweerschrift indient, onherroepelijk kunnen worden veroordeeld, omdat zijn eerste verweerschrift als nog geheel niet-toelaatbaar in behandeling werd genomen.

Omdat onduidelijk is hoe de beslissing van het Hof moet worden uitgelegd, gaat de rechter in andere Europese betalingsbevelprocedures, in geval de rechtsgeldigheid van de tenuitvoerlegging wordt betwist, inmiddels uit voorzorg over tot een nieuwe betekening of kennisgeving, waarbij de verweerder er actief op wordt gewezen dat hij uit voorzorg maar beter binnen 30 dagen opnieuw een verweerschrift kan indienen om in ieder geval mogelijk niet juridisch te worden benadeeld. In de regel zal een verweerder er immers niet op bedacht zijn dat hij, nadat de gebrekkige betekening of kennisgeving is hersteld, opnieuw een verweerschrift moet indienen, ofschoon hij dit al eerder had gedaan. Of de verweerder zich effectief tegen het Europees betalingsbevel kan verzetten, mag volgens de verwijzende rechter niet afhangen van de toevalligheid of een rechter hem hierop wijst en hij dan daadwerkelijk nogmaals binnen de termijn een verweerschrift indienen.

De verwijzende rechter wenst derhalve, mede op basis van de discussie in de rechtsleer hierover, te vernemen of het Hof in de punten 42 en 49 van het genoemde arrest een te vroeg ingediend verweerschrift niet-ontvankelijk heeft willen verklaren.

Indien het Hof tot de slotsom komt dat in een situatie als deze reeds vóór een geldige betekening of kennisgeving binnen de termijn een verweerschrift kan worden ingediend, is de verwijzende rechter in casu dan ook van mening dat – voor zover het betalingsbevel in het kader van de eerste en de tweede prejudiciële vraag van kracht blijft, maar de uitvoerbaarverklaring moet worden vernietigd – hij de procedure daarna overeenkomstig artikel 17 van verordening nr. 1896/2006 rechtstreeks kan overdragen aan de bevoegde nationale rechter, zonder dat een nieuwe betekening of kennisgeving of een nieuw verweerschrift van verweerster nodig is.

VI.

De verwijzende rechter is ingevolge artikel 267, derde alinea, VWEU gehouden zich tot het Hof te wenden. Volgens § 1092a, lid 3, tweede zin, ZPO bestaat er immers geen rechtsmiddel tegen de beslissingen van het Amtsgericht Wedding, de voor het Europees betalingsbevel bevoegde rechter in Duitsland.

[omissis]